

Kūdras purvos cilvēks ir līdzās dabai

Foto no vietnes "Zudusi Latvija"

Latvijā purvi ir nozīmīga ainavas daļa, kurā redzamas pārmaiņas, ko nes gan cilvēka darbība, gan laiks. Gadu gaitā mainījies arī Durbes purvs Dienvidkurzemē – no aktīvas kūdras ieguves un mazdārziņiem līdz aizaugušai teritorijai un savvaļas dzīvnieku klātbūtnei.

Purvā iemājo zvēri un putni

Šobrīd Durbes purva lielākajā daļā notikusi dabiskā atjaunošanās, tomēr nozīmīgā platībā ir joprojām degradēts purvs. Pašvaldībai pieder trīs zemes vienības 82 ha platībā, pārējā teritorija – privātīpašniekiem.

Šis purvs savulaik bijis rūpniecībā aktīvi izmantota teritorija. Līdz pagājušā gadsimta vidum tajā ieguva kūdru, ko raka un žāvēja kurināmajam. Vēlāk teritorijai piemēroja citu funkciju – tajā cilvēki iekopa mazdārziņus. "Viņiem katram tur bija savs gabaliņš. Vecās, salīkušās tanītes, kuras nevarēja uzrakt mālaino zemi augšā, Durbē, gāja uz purvu. Mīkstajā, kūdrainajā zemē ļoti labi auga burkāni," atceras Durbes muzeja vadītājs Reinis Bahs. Bijušas arī pļavas un cilvēkiem iemērītas platības siena vākšanai. "Ļaudis tur rosījās, bijušas pat adreses! Man liekas, ka tādu Purva ielu pirmskara laikā ierakstīja ielu sarakstā," viņš stāsta.

Gadiem ejot, rosība apsīkusi. Kad beidzās padomju laiki, mainījās apstākļi, apstrādāto gabalu kļuva arvien mazāk, purvs sāka aizaugt. Tagad tur vairs nav neviena dārziņa.

Teritorija daļēji aizaugusi, daļēji izcirta. Durbenieks novērojis, ka no zemesgabalim krūmus izvēl lielākoties šķeldai, bet tie ātri ataug. Dabā turpinās savi cikli. "Es priecājos, ka dzirdu purvā dzērves klaiņājam. Tās uzturas mežainā gabalā, ko no Rīgas–Liepājas šosejas neredz," saka R. Bahs un tad puspaļokam piebilst, kad tad, ja viņam piederētu kāds gabals, tajā stādītu bērzus, jo tie purvā augot ļoti labi.

Trumpes upīte, kas šķērso agrāko kūdras ieguves teritoriju, savulaik ir tīrta un padziļināta. "Tagad tā izbagarēta un iztaisnota, bet kādreiz bijusi saistīta ar seniem ūdensceļiem. Tas bija vecais kuģu ceļš, pa kuru gotlandieši no jūras nokļuvuši līdz Durbes ezeram. Turpat ir māju nosaukums "Laivasragi", kas liecina, ka ar laivu varēja aizbraukt un piestāt," R. Bahs pārlapo apvidus vēsturi.

Padomju gados sausais purvs mēdzis degt, uguns tajā iemetusies katru gadu. To nevarēja vienkārši nodzēst, purvs gruzdēja dziļi un dūmoja visu vasaru.

R. Baha atzīst, ka purvā daba dzīvo

Strādnieki Ploču purvā tagadējā Dienvidkurzemes novadā. Ploce bija 1933. gadā atvērta dzelzceļa stacija līnijā Liepāja–Ventspils. To uzbūvēja, lai apkalpotu puskilometru garu šaursliežu atzarojumu uz Ploču purvu. Pa atzarojumu brauca Ploces kūdras fabrikas lokotraktors. Sliežu ceļš uz purvu pastāvējis vismaz līdz 1964. gadam, bet 1977.–1978. gadā papildus uzbūvēts aptuveni 2 km garš kūdras vešanas šaursliežu dzelzceļš. Mūsdienās bijusi Ploces kūdras fabrika ir SIA "Pindstrup Latvia" īpašums

ar pašregulēšanos. "Izaug koki, sabiezē briksni un tad parādās dzīvnieki. Tur sākuši uzturēties brieži – dzirdamas to riesta balsis. Durbes purvs ir piemērs tam, kā vieta mainās, kad cilvēks to izmanto. Taču tad atkal kļūst par dabas teritoriju, kurā savs ritms turpinās neatkarīgi no cilvēku iecerēm. To visu esmu pieredzējis."

Ieteikumi purvu atjaunošanai

Latvijā lielākā daļa bijušo kūdras ieguves vietu jau ir dabiski atjaunojušās vai revitalizētas, savukārt degradētajās platībās nepieciešama mērķtiecīga teritoriju atjaunošana. Tas secināts purvāju inventarizācijā, kas norisinājās Latvijas vēsturisko kūdras ieguves vietu revitalizācijas projektā. Pašvaldību īpašumā esošajās teritorijās revitalizācija ieteicama aptuveni trešdaļā platību, bet privātpersonu īpašumā – aptuveni ceturtdaļā.

Pašvaldībām piederošajās teritorijās izvērtēti vēsturiskie kūdras purvi 1417 hektāros. Visvairāk to ir Vidzemē – 938 ha. Latgalē ir 219 ha, Kurzemē – 193, bet Zemgalē – 67 ha. No kopējās platības 916 ha jau ir atjaunojušies vai sakārtoti. Vēl 467 ha ieteicama revitalizācija, bet nelielā daļā tā nav piemērota, jo tur atrodas, piemēram, ceļi vai ēkas.

Privātpersonu īpašumā analizēta daudz lielāka platība – vēsturiskās kūdras ieguves vietas 8158 ha platībā. Arī šeit lielākā daļa teritoriju – 6198 ha – ir atjaunojušās. Visvairāk šādu vietu ir Latgalē – 3798 ha. Vidzemē – 2190 ha, Zemgalē – 1184, bet Kurzemē – 986 ha. Līdzīgs sadalījums ir arī teritorijām, kas vēl būtu jāatjauno, – 823 ha Latgalē, 508 Vidzemē, 335 Kurzemē un 226 Zemgalē.

Speciālisti degradētajām teritorijām piedāvā vairākus iespējamus risinājumus: dabiskās vides atjaunošanu, teritoriju apmežošanu, ūdenstilpju izveidi, kā arī mitrummīlošu augu audzēšanu. Tāpat iespējams audzēt liellogu dzērvenes vai krūmellenes. Visbiežāk ieteiktie risinājumi ir dabiskās vides atjaunošana un apmežošana.

Viens no risinājumiem ir arī tā sauktās paludikultūras – mitrām vietām piemērotu augu audzēšana. Tā ir videi draudzīga pieeja, kas palīdz saglabāt kūdru un samazina siltumnīcefekta gāzu izmešus. Šādās teritorijās var audzēt, piemēram, sfagnu sūnas, niedres, melnalkšņus vai bērzus.

Audzē dzērvenes un mellenes

Aina Muša ir īstā, kam jautāt par to, ko no cilvēka prasa purva revitalizācija. Viņa 27 gadus audzē liellogu dzērvenes izstrādātajā Spundiņu purvā Saldus novadā.

Plantācijas saimniecīci sākuma gados nācās grūti, vēlā rudenī vācot apledojušās ogas, bija sastrādātas rokas, saskrāpēti pirksti. "Kad sāku audzēt dzērvenes, domāju, ka tikai iestādīšu un novāksu ražu. Nezināju, ka būs jāstrādā cauru sezonu. Vēl arī ļoti smagi jāravē, un tas ir darbs ar nazīti – jāizgriež." Var izmantot tehniku, taču roku darba joprojām ir daudz.

Sezona dzērveņu laukos sākas aprīļa beigās un ilgst līdz vēlam rudenim vai pat ziemas sākumam. "Beidzas, kamēr spēj novākt ražu. Reizēm tas ir oktobrī vai novembrī, bet citkārt – decembrī," stāsta A. Muša.

Dzērveņu audzēšanā būtiski ir augšanas un laikapstākļi. Kultūrai nepieciešama kūdra vismaz 50 cm dziļumā – ja tāds

UZZINAI

Kūdras purvi Latvijā

- Purvi klāj 10% no Latvijas teritorijas.
- Kūdru iegūst 4% no atradņu teritorijas.
- Uzkrājušies 1,7 miljardi tonnu kūdras.
- Gadā *uzaug* aptuveni 1,6 miljoni tonnu kūdras (pieņemot, ka vidējais uzkrāšanās ātrums ir 2 milimetri gadā).
- Latvijā dabīgajos purvos uzkrājas aptuveni 1,6 miljoni tonnas kūdras (pieņemot, ka vidējais ātrums ir 2 milimetri gadā).
- Pilnībā izstrādātas kūdras purva teritorijas rekultivē. To darot pareizi, iespējams būtiski samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas.

Avots: Latvijas Kūdras asociācija

slānis pieejams, esot ideāli. Tikpat svarīgs ir ūdens. "Noteikti vajag kādu ūdenstilpi, var arī blakus stādījumam ierīkot dīķi, jo salnas būs vienmēr. Un pret tām ir jāsmidzina ūdens, tālab vajag laistīšanas sistēmu," viņa skaidro. "Mēs saviem spēkiem pie lauka izrakām divus dīķus – katru savā lauka galā."

Salnas ir viens no lielākajiem izaicinājumiem. Šobrīd dzērvenes vēl *gu/* un lapas ir tumši violetas. "Kad maijā sāk krāsoties zaļas, tad arī jāsāk uzmanīt no salnām, jo ir ziedpumpuri. Lai tikai pietiktu ūdens! Mums šad tad ir gadījies, ka pietrūkst."

Vēsturiskajā kūdras ieguves vietā labi aug krūmellenes; A. Mušai ir arī platība ar šo kultūru. Augsne esot piemēroti skāba, un augot ideāli.

Uz jautājumu, vai arī citiem iesaka ierīkot un kopt stādījumus purvā, viņa atbild: "Ja cilvēks grib strādāt, tad jā. Ogu jau vēl aizvien trūkst."

nedēļās. Brīvprātīgo līdzdalība šajā kampaņā ir vitāli nepieciešama, jo bez cilvēku palīdzības daudzi abinieki nārsta vietas nemaz nerasnē.

KUR?

Parastais krupis ziemu pavada mežos, parkos un lauku sētās, bet pavasarī dodas uz nārsta vietām – ūdenstilpēm. Tā kā daudzviet šo dzīvnieku vēsturiskos migrācijas ceļus caurauz autoceļi, ceļa šķērsošana krupjiem kļūst par bīstamāko posmu viņu dzīves ciklā.

KĀPĒC?

Krupji ir nozīmīga ekosistēmas daļa – tie palīdz regulēt kukaiņu, gliemju un citu bezmugurkaulnieku populācijas, vienlaikus paši kalpojot par barību daudziem plēsīgajiem dzīvniekiem. To skaita samazināšanās var ietekmēt visu dabas līdzsvaru un bioloģisko daudzveidību.

ciešams vienkāršs ekipējums – tīri cimdi, tīrs spainis vai cits trauks, vakara stundās lukturis un atstarojoša veste.

KAD?

Abinieku migrācija Latvijā parasti sākas, kad gaisa temperatūra sasniedz vismaz +5°C un iestājas mitri, lietaini laikapstākļi. Migrācija var sākties ļoti pēkšņi vienā vai visos Latvijas reģionos vienlaikus jau tuvākajās dienās vai turpmākajās

Pie darba ķersies prinču glābējbrigādes

Kad gada dzīvnieks – parastais krupis – modīsies no ziemas miega un sāks savu ikgadējo migrāciju uz nārsta vietām, viņam būs nepieciešama palīdzība. Krupis ir lēns rāpotājs, kura izdzīvošanas sekmes gadu no gada samazina ne vien piemērotu dzīvotņu izzušana, bet arī satiksmes plūsma uz autoceļiem. Tādēļ Dabas aizsardzības pārvalde aicina iesaistīties brīvprātīgos ikgadējā kampaņā "Misija – KRUPIS. Izglāb prinči!".

KAS?

Brīvprātīgajiem vietnē daba.gov.lv jāmeklē dzīvesvietai tuvākais abinieku migrācijas ceļu posms (24 tādi ir Vidzemē, 15 Kurzemē, septiņi Latgalē un pieci Zemgalē), jāpiesakās par krupju glābēju, jāseko līdzī tālākai saziņai e-pastā un turpmākajās nedēļās jāpalīdz abiniekiem.

KĀ?

Glābšanas darbs nav grūts, bet ir atbildīgs un prasa ievērot drošības noteikumus autoceļu tuvumā, tāpat ar rūpēm jāizturas pret abiniekiem. Brīvprātīgo galvenais uzdevums aktīvajā migrācijas periodā ir apsekot izvēlēto migrācijas posmu un pārbrīvēt krupjus pāri ceļam. Darbam nepie-

“Zaļā biroja” paradumus aiznes arī mājās

2002. gadā Somijā izveidoja “Zaļā biroja programmu”. Tas bija laiks, kad vairāk organizāciju Skandināvijas valstīs sāka apzināties un izvērtēt savu ietekmi uz vidi. No 2013. gada programma pieejama arī Latvijā, šobrīd tajā ir aktīvas vairākas organizācijas, tostarp pazīstami uzņēmumi – preču pārdevēji un pakalpojumu sniedzēji. Programmā var pieteikties ikviens interesents, kurš grib paskatīties uz sava biroja darbu citādi, – ilgtspējīgi un ar pozitīvu ietekmi uz vidi.

Bez priekšzināšanās, bet ar aizrautību

Viena no organizācijām, kas ļoti aktīvi iesaistījusies “Zaļā biroja programmā” Latvijā, ir elektroapgādes uzņēmums “Enefit”, kura Latvijas birojā strādā aptuveni 80 darbinieku. Linda Vanaga, “Enefit” personāla biznesa partnere, stāsta, ka ideju par pievienošanos “Zaļā biroja” kustībai aizguvuši no mātesuzņēmuma “Eesti Energia”. Programmā uzņēmums ir no 2017. gada.

“Mūsu uzmanība ir vērsta uz trim galvenajām aktivitātēm: atkritumu šķirošanu, kopīgu pasākumu organizēšanu veselīga dzīvesveida veicināšanai un kolēģu saliedēšanai, kā arī kolēģu izglītošanu par ilgtspējīgu domāšanu,” uzskaita L. Vanaga. “Šo aktivitāšu iniciatori un organizatori ir “Enefit” *zaļie vēstneši* – kolēģi, kuru vērtība ir rūpes par vidi un kas savās zināšanās un ilgtspējas ieradumos dalās. Piemēram, man sirdij tuvākās aktivitātes ir talkas, esam piedalījušies Baltijas jūras piekrastes attīrīšanā no invazīvā auga – krokainās rozes. Aizrauj arī izglītojoši, izzinoši pasākumi, piemēram, mums ir bijušas lekcijas gan par atkritumu šķirošanu, gan digitālajiem atkritumiem, tāpat iniciatīva “Mēneša atkritējs”, kuras laikā *zaļie vēstneši* pievērs kolēģu uzmanību kāda konkrēta atkrituma pareizai šķirošanai,” norāda uzņēmuma pārstāve.

Lai pievienotos “Zaļā biroja programmai”, organizācijām nav jābūt ar priekšzināšanām vai kādam izpildītam mājasdarbam. “Viss, kas ir nepieciešams, – jābūt vēlmei!” uzsver Pasaules Dabas fonda (PDF) Klimata programmas vadītāja Aija Lejiņa. Viņa iesaka šai aktivitātei izveidot komandu, taču pozitīva pieredze ir arī tādos gadījumos, kad īstenošanu uzņemas viens darbinieks. “Iesākumā jānoskaidro nulles punkts visām nosauktajām tēmām. Jāveic pašnovērtējums. Secinām, kur var būt izaugsme, kas ir prioritātes. Tad uzņēmums veido vides pārvaldības plānu, izvirza mērķi kādā no tēmām. Atkarībā no mērķa nosaka aktivitātes – ko darām, lai mērķi sasniegtu,” norāda A. Lejiņa. PDF plānu auditē. “Tas nav nekas bailīgs, lai gan auditu piesaukšana daudziem izraisa bailes. Mēs palūkojamies un iesakām, vai mērķi ir īstenojami, izmērāmi, pārbaudāmi. Lai praktiskā darbošanās būtu reāla. Tad uzņēmums saņem “Zaļā biroja” sertifikātu par piedalīšanos programmā un pausto apņemību, ko sasniegt vides labā.

Uzlabojot pāris lietas un ne ar lielām investīcijām, efekts var būt ļoti pozitīvs,

“Enefit” personāla biznesa partnere Linda Vanaga uzsver, ka “Zaļā biroja programma” gan izglīto, gan disciplinē uzņēmumus izvērtēt savas rīcības ietekmi un paradumu maiņu

uzsver PDF. “Iesaistīšanās kustībā ir viena no aktivitātēm, kas atbalsta mūsu misiju – rūpes par vidi. Bieži vien uzņēmumi vēlas ieviest aktivitātes, bet aizbildinās ar laika trūkumu, tādēļ “Zaļā biroja” sertifikāta uzturēšana uzņēmumam ir lielisks instruments dažādu ietekmi uz vidi mazinošu aktivitāšu ieviešanā,” vērtē uzņēmuma “Enefit” pārstāve L. Vanaga.

Pakāpeniska pārmaiņu ieviešana

“Nav noslēpums, ka Skandināvijas valstīs ilgtspējas apzināšanās jomā ir vairākus soļus priekšā. Programmas sākumu laikā trūka vienkāršu, praktisku risinājumu, kā ietekmi samazināt ikdienas darbā. PDF Somijā radīja sistēmu, kas palīdz šo mērķēto ceļu iziet soli pa solim. Tā nav teorija, bet praktiska pieeja ieviest zaļās pārmaiņas dzīvē,” skaidro PDF pārstāve Aija Lejiņa. “Zaļais birojs” kļuvis par starptautisku kustību, kas vieno organizācijas daudzviet, tostarp Latvijā, Igaunijā, Dānijā, Šveicē un arī Āzijas valstīs. Tajā iesaistījušās dažādas organizācijas finanšu jomā, mazumtirgotāji, ražotāji, ministrijas, valsts iestādes, augstskolas, asociācijas. Programma nerada ierobežojumus, kas drīkst un var iesaistīties. Arī lielumam nav nozīmes – nodarbina dažus cilvēkus vai simtus.

PDF pārstāve stāsta, ka “Zaļais birojs”

Uzņēmums “Enefit” “Zaļā biroja programmā” darbojas gandrīz desmit gadus. Saliedējošas aktivitātes ne vien stiprina kolektīvu, bet arī palīdz rūpēties par vidi

Foto no uzņēmuma “Enefit” arhīva

ir vides pārvaldības programma, kas palīdz organizācijām kļūt ilgtspējīgākām praktiskā dzīvē, taču nevis uzņēmuma pamatdarbībā, bet gan biroja vidē. “Ja tas ir ražojošais uzņēmums, šajā programmā aktuālas būs biroja paradumu tēmas, nevis tas, ko un kā uzņēmums ražo. Tā iespējams paskatīties uz savu ikdienu, kur birojā patērē visvairāk resursu, kur rodas emisijas, ko var darīt citādi. Ilgtspēja, kas izskan daudz un bieži, kļūst par konkrētām praktiskām darbībām, ar ko sasniedz izvirzītos konkrētos mērķus, un darbinieki seko līdzi procesam. Tas nav vienreizējs pasākums, bet gan vesels cikls, lai pārmaiņas ieviestu pakāpeniski,” turpina A. Lejiņa. “Zaļais birojs” aptver vairākas tēmas, kurās ir novērtēta vislielākā ietekme uz vidi, piemēram, pārvaldība, komunikācija un iesaiste, resursu patēriņš, iepirkumi, atkritumu apsaimniekošana, pārtika, kā arī dabas daudzveidība, kad iesaistās kādās dabas saglabāšanas aktivitātēs.

Pirmās asociācijas, kas nāk prātā, izdzirdot jēdzienu “zaļais birojs”, ir atteikšanās no papīra rēķiniem un pāreja uz elektronisko formu. Jā, tas var būt viens no vairā-

kiem. Tāpat ir ar elektroenerģijas patēriņu, ūdeni. Uzņēmumu biroju ietekme uz vidi ir lielāka, nekā no malas šķiet, daudzi pat neapzinās, ko tas nozīmē,” pauž PDF pārstāve. “Zaļā biroja programma” palīdz paskatīties uz sevi – ko un kā dara. “Atklājas iespējas, kas ir ne tikai videi draudzīgas, bet arī uzņēmumam, katram darbiniekam atsevišķi ekonomiski izdevīgas. Tā var būt pārvietošanās, darbinieku ieradumi un paradumi līdz šim un iespēja tos veidot citādi. “Vai darbā ierodas videi draudzīgi, vai ir velonovietnes? Vai uzņēmumi jau domā tālredzīgi, ir ieviesuši elektrouzlādes stacijas, lai veicinātu pāreju uz tādiem auto?” piemērus nosauc A. Lejiņa. Tāpat viņa piemin darbu vai daļēju darbu no mājām, kas arī nozīmē laika resursu taupīšanu. Kā arī, vai dzeramais ūdens birojā ir dzerams no krāna, ja ūdenim ir visi sertifikāti, bet, ja uzņēmums nodrošina pusdienas, kas tiek likts šķīvī? “Tas ir plašs loks, taču mēs pa šiem gadiem esam ieraudzījuši, ka paradumi, ko maina un ievieš biroja dzīvē, pēc tam kā labs piemērs tiek aiznesti uz mājām un tādēļ aug plašumā,” secinājumos dalās PDF pārstāve.

Nesaimnieciska pieeja nav ilgtspējīga

“Mums svarīgi domāt ne tikai par zaļo kursu, bet arī enerģijas resursu taupību pēc būtības. Otrā jauna šķautne, par ko neviens īsti nedomāja iepriekš, ir enerģētikas, tai skaitā elektroenerģijas un siltumapgādes, drošība,” saka Saeimas Vides, klimata un enerģētikas apakškomisijas priekšsēdētājs Andris Kulbergs.

Liepājā viņš tikās arī ar siltumapgādes uzņēmuma “Liepājas enerģija” pārstāvjiem. Liepāju un tās siltumapgādes uzņēmumu parlamenta deputāts min kā pozitīvu piemēru – pilsēta ir līdere Latvijā ēku siltināšanā un “Liepājas enerģija” spējusi gandrīz pilnībā atteikties no dabasgāzes, siltumenerģijas ražošanā izmantojot bio-

masu, un mērķtiecīgi samazinājusi tarifu ar koģenerāciju (vienlaikus ražojot siltumu un elektrību no viena resursa).

“Rīgas situācija jāvērtē visas Latvijas kontekstā. Latvijas iedzīvotāji OIK (*obligātā iepirkuma komponente*) gadījumā “sameta” vismaz 800 miljonus eiro, lai mums būtu moderna termoelektrostacija – “Latvenergo” TEC, kas varētu ražot gan efektīvi lētu elektrību, gan vienlaikus efektīvi lētu siltumu. Taču šobrīd ir ļoti liels absurds, ka termoelektrocentrāle Rīgā vērtīgu siltumproduktu “pūš gaisā”. Siltums, kas saražots kā blakusprodukts, netiek izmantots siltumapgādei. Tie ir 18 000 dzīvokļu, kurus varētu apkurināt, bet paralēli ražojam alternatīvu siltumu, ko nododam Rīgai. Tur šī zaļā kursa ideja, manuprāt, ir galīgi kropla,” spriež Saeimas deputāts.

Viņš norāda, ka tas ietekmē visu Latviju. Proti, to siltumu, ko tagad “izpūš gai-

sā”, rīdziniekiem varēja pārdot, un šādi “Latvenergo” varēja iegūt konkurētspējīgāku piedāvājumu elektrībai. “Šāda nesaimnieciska pieeja nav ilgtspējīga. Tikmēr mēs redzam, ka “Liepājas enerģija” ar samērā zemu apkures tarifu katru gadu spēj piesaistīt jaunus klientus un vienlaikus, siltinot mājas, energopatēriņš krītas.”

Vides, klimata un enerģētikas apakškomisijas priekšsēdētājs atzīmē, ka nevaram atļauties bezatbildīgi izturēties pret enerģētikas bāzes jaudām. Tāpat viņš spriež: ja gribam lētu enerģiju, nepietiek ar Latvijas domāšanu vien – Baltijai jāveido kopīga enerģētikas stratēģija. Latvija, Lietuva un Igaunijas ir vienotā “NordPool” tirgus zonā. Igaunijas un Lietuvas bāzes ģenerējošo jaudu iztrūkuma dēļ visa Baltija ir elektroenerģijas importa atkarīga, līdz ar to elektroenerģija mums ir dārga. Tāpēc savs mājasdarbs jāizdara katrai Baltijas valstij.

“Šī ziema bija labs piemērs. Ja nebūtu “Latvenergo” TEC, bēdīga situācija būtu visā Baltijā. TEC bija mugurkauls, kas nodrošināja elektroenerģiju, bet tā bija dārga. Mums jāmeklē ilgtermiņa risinājumi, taču ne vienmēr tas ir vējš un saule.”

Kā vienu no piemēriem perspektīvā deputāts min modurās atomelektrostācijas, par kurām būtu jādomā Baltijas valstīm. “Tie nav tuvākie pieci gadi, lai līdz tam nonāktu. Mēs runājam par 2040. gadu. Taču ir jābūt nopietnam sagatavošanās darbam.”

Latvijas vides aizsardzības fonds

Materiāli tapuši ar Latvijas vides aizsardzības fonda atbalstu. Par publikāciju saturu atbild SIA “Kurzemes Vārds”.